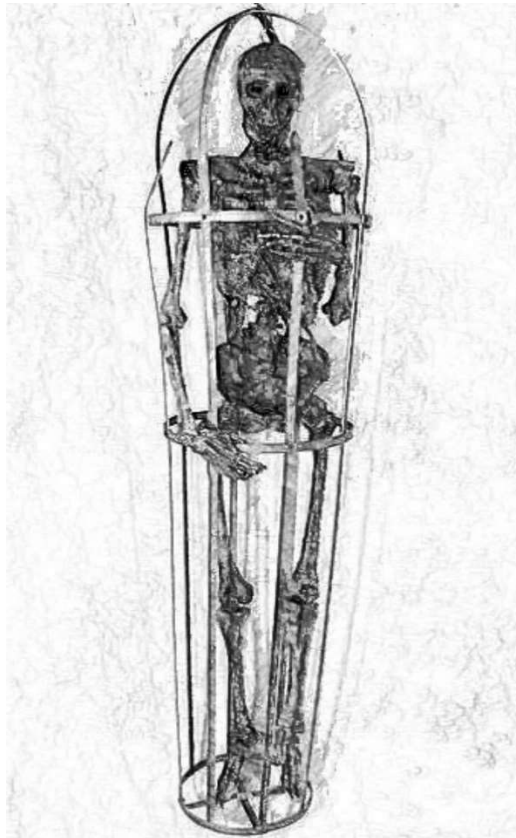

Harshunger

Legendens fall

Havets vågor klyvs av skeppens för.
Jägarna som satt ut från Zamtins hamnar
söker obönhörligt över havets vidder.
Deras blickar söker de som med
tveksamma avsikter har gjort havet till sitt
hem. Jägarna som söker hämnd för de
blodiga dåd dessa havets monster har
utsatt det stackars landet för. De söker de
som utförde dådet, men även alla andra
som någon gång råkat sätta sin fot på fel
sidan av lagens rämärke. Zamtins
piratjägare har på senaste tiden satt
skräck i havets vargar och flera är de
skepp som fallit offer för rikets hämnare.
Dessa skepp med sina blå segel och gula
flaggor är för handelsmännen en frälsare,
men för de som inte har helt rent mjöl i
påsen, är de en förbannelse.

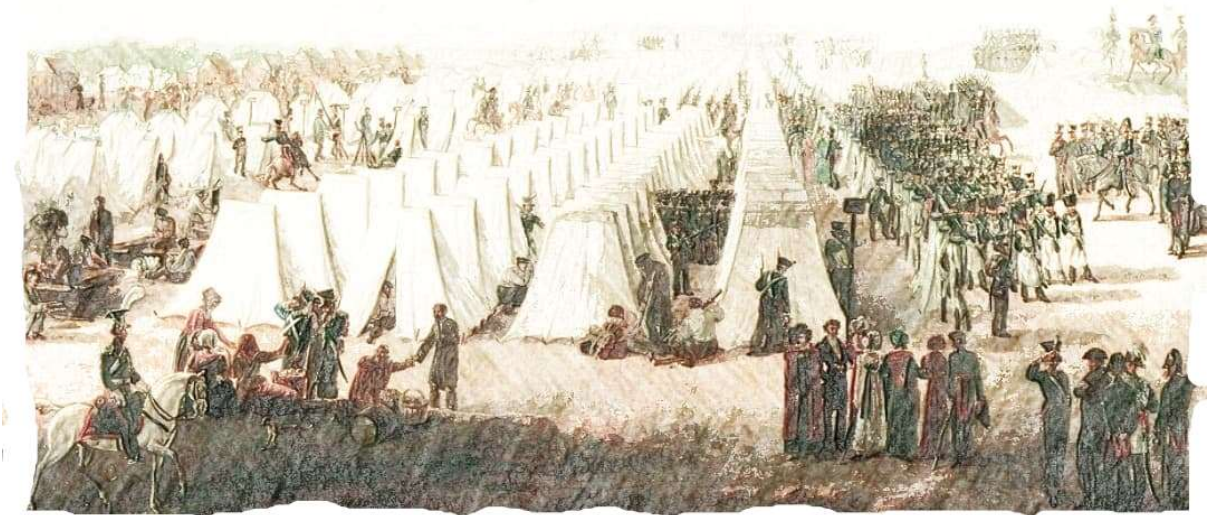

Röken fyller sängkammaren som är klädd i orange och blåa sidentyger. Mitt i ett hav av kuddar ligger han och röker sin pipa med opium, Lord Khan, tidigare kapten Khan. Utanför steker den gassande solen Huzuns vita sandstenshus, staden som bär samma namn som den ön den ligger på. Men här i hans sängkammare är det svalt och slavarna svalkar honom ytterligare med sina solfjädrar. Tänk att han, Khan, har gått från en rännstensunge till ledare för en av byns mäktigaste gäng, till att fördrivas och tvingas fly till Nordhamn, för att sedan ta sig hem och återerövra de gator som han tvingades tugga på som barn. Kriget med de andra familjerna rasar fortfarande. För inte så länge sedan var de sju som slogs, nu är de bara tre. Hans tankar avbryts av en försiktig knackning på dörren och Umiko, hans partner i brott och affärer kommer in. Hon ser missnöjd ut och han suckar trött när han ser henne. Aldrig någon vila eller ro.

Umikos röst döljer inte vreden när hon berättar om anfällen. De har förlorat män och många därtill, men än värre, de har förlorat flera av sina pubar, bordell och smugglarskutor. Detta är ett bakslag och risken är stor att de är den av de tre kvarvarande som kommer falla. Lord Khan reser sig och går till sitt skrivbord iklädd den särk han föddes i och slår sig ner. Han tittar menande på Umiko och tar fram papper och penna. Han ler ont när han börjar skriva "Om de är krig de vill ha så är de krig de ska få". Låt mig skriva till våra vänner och dem som är skyldiga oss, låt oss kräva in de tjänster och gentjänster de alla har.

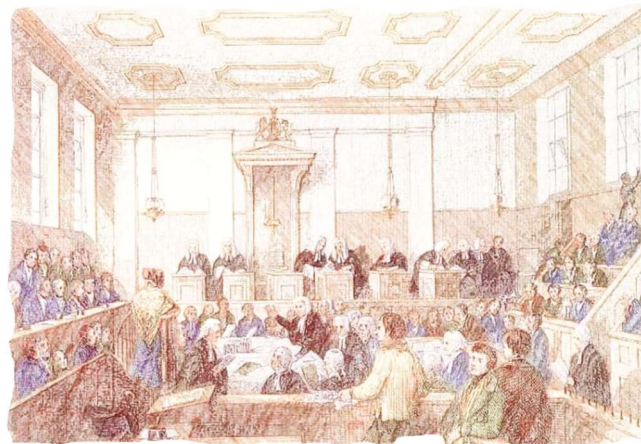
Katagenas folk håller andan, kriget rör sig mot sin sista fas. Bastarden samlar sina trupper och rustar dem för att slutgiltiga marchera mot huvudstaden för att annektera sin tron. Är detta den slutgiltiga stormen innan en fred kan sluta sig över det krigshärjade landet. Republikanerna har dragit sig tillbaka efter förlusterna och deras möjligheter att utmana rikets styre är för tillfället begränsade. Från sin tron ser Catarina de Joya ut över salen, antalet lismare har minskat med hennes motgångar. Hennes skarpa blick söker sig från ansikte till ansikte och lägger på minnet alla dem som saknas. Tvillingarna lyser med sin frånvaro och hon muttrar för sig själv, har gardet valt sida eller står de fortfarande utanför konflikten, hon måste vinna dem. Att mista dem vore att förlora allt, sin tron, sitt liv. Men hon är i underläge, så som det ser ut nu har den satans bastarden 3 soldater mot hennes 1. Hon behöver fler, hon behöver vapen och kanoner. Hennes rådgivare harklar sig, hennes tankar har svävat bort och hon är åter tillbaka i salen. Framför henne står ett sändebud med ett löfte om hjälp, det enda som krävs är ett äktenskap. Att ge upp sitt liv och frihet för att rädda sitt liv och frihet, ett byte av det hon håller kärast för att rädda det hon håller kärast. Eller finns hennes räddning på annan ort? Tiden är knapp men än finns det lite hopp. Legosoldater och drägg har funnits att finna tidigare, går det att finna i tillräckligt mängd för att rädda hennes tron nu? Utanför salen håller Katagena andan, vem kommer sitta på solen och månens tron när sommaren är till ända, vem kommer styra La Luna och El Sols rike när krigets damm åter har lagt sig.

I varje hörn av Nordhamn har det talats om det i dagar, en rättegång. Kaptens rådet har kallat Amiral Francisco Bartolomeus Rodriguez De Indra samt Amiral Archibald von Silverne, att stå till svars för anfallet och kapningen av Blodiga vinden mitt i det fredade Nordhamn. Idag är dagen och rådet har samlats i byns största hus, Amelias glädjehus. Massorna av nyfikna pirater och andra drägg har samlats utanför sedan tidig morgon och de alkoholhaltiga dryckerna har flödat sen solens första strålar. På trappan har Knogen, Pasha och de inhyrda vakterna fått kämpa hårt för att enbart de mest aktade av pirater och drägg skall få närvara vid förhandlingarna. I husets stora salong har de samlats, Kaptens rådet och de mest förnäma åhörarna medan glädjefolket och mindre "förnäma" kaptener och befäl samlas på de balkonger och avsatser som ger en överblick över salongen. På en av balkongerna står Amelia med missnöjd blick, hon har aldrig haft så många gäster men det råder en rätt stor tveksamhet om vem som kommer betala för de varor som dessa gäster så frikostigt tar för sig av.

Tiden går och femton minuter efter utsatt tid släntrar de två anklagade männen in i salen med lätt uttråkade miner i sina ansikten. Rådets fem medlemmar sitter nu på ett podium och två stolar har ställts fram för de anklagade. Archibald slår sig ner i den ena och slänger upp sina ben på bordet. Francisco tar fram en dolk och börjar peta sina naglar. Förhandlingarna kan börja.

Ordföranden ställer med högtidlig röst frågan, "Mina herrar, hur ställer ni er till dessa anklagelser?"

"Förtal och ogrundade anklagelser och självklart oskyldiga, vill även höja röster i protest att vi dras hit under dessa omständigheter för dessa ogrundade anklagelser." Svarar Archibald.

"Samma." Svarar Francisco utan att titta upp.

Rådet tittar på det omaka paret "Hur förklarar ni då att cirka 200-250 av era män befann sig i hamnen och bordade skeppet Blodiga vinden och dödade närmare 100 man av den avlidne Kapten Rå-Beckas besättning?"

Archibald flyger upp på fötter med armarna utsträckta. "Vi var enbart där för att fira en legends liv, hedra hennes minne med rom och fest. "

"Ni skrek död åt suggan när hon dödades!" Ropas det från läktaren.

Archibald tittar med arg blick upp mot platsen som rösten kommit från. "Som sagt, vi firade hennes liv med massa rom och jag och min KÄÄÄRASTE vän, Francisco, skulle enbart skjuta en salut i hennes ära och våra mannar råkade av misstag träffa en eller två av hennes tidigare mannar, en otroligt olycklig händelse"

Domaren tittar med skeptisk blick på de två männen. "Så era mannar var stupfulla och råkade av misstag skjuta ner 100 man? Uppenbarligen blir de väldigt träffsäkra på fyllan."

"Till skillnad från nyktra" hörs det från en av de bakre raderna och skratt utbryter men tystas snart.

Francisco lyfter sin trötta blick från sina naglar och möter domarens. "Det var så det skedde och nu när du säger det behöver jag se till att min besättning får tillgång till mer alkohol innan bordningar framöver"

"Hur förklarar ni att ni tog er ombord på skeppet och seglade iväg?" Frågar Domaren.

"Jag kan vid solen och månen ärligt säga att inte en enda av mina mannar satte sin fot på Blodiga vinden." Svarar Archibald.

"Vi gick ombord för att rädda de stackarna vi råkat skjuta av misstag och när vi såg att de inte gick att rädda ville vi självklart hedra dessa genom en begravning till sjöss." Svarar Francisco.

Större delen av dagen fortgår på följande sätt tills solen är på väg ner. Rådet återsamlas efter att ha sammanträtt och domaren reser sig. "Amiraler, ni anses skyldiga till brott mot freden i Nordhamn och döms skyldiga till kapning. Ert straff är att återlämna de kanoner som ni plundrade för att dessa skall förstärka Nordhams försvar samt böta 3 000 taler var."

Archibald reser sig argt. "3000 TALER VAAAAAAR?! SKEPPET ÄR PÅ SIN HÖJD VÄRT 2!!"

Domaren möter hans blick. "Ni har valet att ej betala summan och ni och era skepp kommer för alltid vara fritt villebråd när ni lägger till i Nordhamn. Ni har en vecka på er." Rådet lämnar sedan rummet och de två surt förnärmade Amiralerna. Utanför hörs skratt och sorl från det som blivit en folkfest.

Välkommen till Havshunger

Ett lajv i en fiktiv 1700-tals miljö, där förtryck, krig och orättvisor styr. I klä dig rollen som en av frihetens folk, pirater smugglare eller andra som flyr lagens långa arm och gör haven till sitt hem.

PRAKTISKT

När: 28 april till 1a maj 2022

Plats: Finnstigen utanför Hällefors, en 1700-tals stugby som utgjort rekvisita på flera lajv förut.

Obligatoriskt info möte 27 april kl 21:00

Max 120st deltagare på arrangemanget, varav cirka 70st under hustak och 50st i eget tält.

På detta lajv är alkohol tillåtet men i rimlig mängd. Dock enligt gällande alkoholtillstånd får egen alkohol ej medföras till området. Lajvet har därmed en 18 års gräns

Glöm inte läsa våra regler och säkerhetsinformation

<http://havshunger.se>